

Elisabeta POP

Cabaret cu măști...

Publicului maghiar din Oradea i se oferă, negreșit, de revelion, un spectacol de CABARET, vesel, cu muzica și umorul de rigoare. Anul acesta, din motive probabil legate de timp sau de bani, Trupa Szigligeti a trădat puțin tradiția prezentând CABARETUL în februarie, dar de renunțat la el n-a renunțat. Și bine a făcut: a dovedit-o sala plină ochi, cu un public fidel acestui gen descrețitiv, cum spune un cronicar, dar, se vede, necesar.

Pornind de la ideea că și românii și ungurii tot schimbă... măști, de la revoluție încoace, încercând cu greu să-și găsească chipul cel adevărat (dacă l-o mai găsi vreodată), scena e invadată de măști foarte frumos executate, de altfel, ca și principalul element de decor al întregului spectacol, de Florina Bellinda Birea. Așadar, un Cabaret mai accentuat politic ca altă dată, scheciuri cu adresă, în care uneori ironia finală trece în aluzie directă. Se râde de lenea noastră proverbială, de delăsare, de patriotismul exagerat de tip FUNARIOT... de geloși și infideli, de mitocani și șpăgari, de mincinoși și... Se face aluzie la prețuri, la pensii, la mineriade, la sărăcia tot mai lucie... Oamenii din sală râd și aplaudă, dar simți că o undă de tristețe străbate apoi sala: O, Doamne, nu se mai termină cu subiectele astea?

Ceea ce aduce original acest CABARET este o găselniță excelentă: nu se mai „rupe” spectacolul în parte de proză și... de cântece, ele decurg firesc din unele în altele, într-un ritm îndrăcit, care scurtează spectacolul, ferindu-l de cunoscutele pauze ale schimbărilor dintre scheciuri și cântece sau dansuri de tot felul. Actorii de proză cântă șlagăre adesea legate tematic de scheciul tocmai consumat și o fac cu dezinvoltură, neînhibați de costumele uneori inadecvate, dar cu infinit mai mult haz decât înainte. O notă bună pentru Meleg Vilmos, regizorul spectacolului. Zece actori *duc* tot spectacolul, joacă, dansează, cântă, și încă bine, spre lauda lor.

E drept că actorii care s-au încumetat să facă acest Cabaret sunt dintre cei buni ai teatrului, dar nu e mai puțin adevărat că actorilor maghiari le este foarte aproape de suflet acest gen, îl fac bine și... îl vând la fel.

Teatrul de Stat Oradea – Trupa Szigligeti – Cabaret cu măști – Spectacol muzical în oglindă... strămbă. Regia și prezentarea: Meleg Vilmos. Scenografia: Florina Bellinda Birea. Aranjamente muzicale: Papp B. Attila. Conducerea muzicală: Rezműves Zoltán. În distribuție: Ács Tibor, Dobos Imre, Gajai Ágnes, Giacomello Roberto, Hajdu Géza, Kiss Csaba, Kiss Tőrek Ildikó, F. Márton Erzsébet, Meleg Vilmos, Molnar Júlia.

Banii ca idol / teatrul ca lupă

Nu cred că astăzi s-ar mai încumeta cineva – mai ales în România – să pună în scenă integral comedia satirică a lui Ben Jonson, *Volpone*.

Textul este foarte lung și, să recunoaștem, la un moment dat acțiunea se diluează, divagațiile personajelor secundare mai degrabă încurcă decât îmbogățesc linia principală a comediei. Așadar, se impunea, oricum, o rescriere a comediei pentru scena anului 2002. A făcut-o, cu talentul său de scriitor, pentru publicul de limbă maghiară – și nu numai – ILLYES GYULA, schimbând și titlul, dar, mai

ales, intervenind benefic în textul lui Ben Jonson. El a sintetizat oarecum povestea, renunțând la unele personaje, rebotezându-le pe altele.

Surprizele din seara premierei n-au lipsit: prima ar fi actualitatea formidabilă – nicidecum abil căutată – a relației individ–BANI; a doua, ar fi ideea regizorului de a oferi publicului o comedie – în stilul lui Molière sau Goldoni – la care se râde adesea cam scrâșnit. Se râde totuși, URĂTUL fiind aici un obiect de amuzament în primul rând și abia mai apoi de adâncă reflexie...